

Schiøtt og repræsentanter for de forskellige samfundslag som f. ex. kronprinsens hofchef og „Socialdemokratens“ s redaktionssekretær. Hvis hver giver sit lille bidrag den 6. maj, vil der komme så mange penge ind, at de forskellige institutioner kan gå fremtiden imøde med tryghed og med håb om, at den betydningsfulde børnehjælpssag har vundet københavnernes fulde sympathi.

„Selvstændige“ Kvinder.

Svar paa Forespørgsel.

Det er lykkedes mig at faa det i Forespørgslen omtalte Nummer af „Tjenestepigenes Blad“ ihænde. Mine Udtalelser ved Venstreforeningens Møde den 18. Februar er deri noget misvisende refererede. Da jeg imidlertid talte ganske uforberedt, er det dog nok muligt, at jeg har brugt Udtrykket „selvstændig Kvinde“, hvor det havde været mere fyldestgørende at sige: „uafhængig Kvinde.“

Selvstændig og uafhængig er ethvert Menneske, som bestaar ved eget Erhverv, saa godt som den, der lever af en Formue, over hvilken der haves uindskrænket Raadighed. Gift Kvinde er altsaa kun selvstændig, naar hun ved Særejebestemmelser kan raade over de Midler, der tilhører hende, uafhængige af Mandens Formue eller Indtægter. Naar jeg ved „selvstændige Kvinder“ forstaar dem, der ved eget Arbejde erhverver deres Livsophold, saa maa dertil ogsaa regnes dem, der staar i Tjenesteforhold. Fordringen om „egen Dug og Disk“ for Valgrets Opnaaelse forekommer mig uberettiget. Mennesker i tjenende Stilling, som kan søges og opsiges efter eget Forholdsbefindende, maa sikkert anses for at være fuldt ud saa selvstændige som Officerer og Embedsmænd. Efter at jeg har besvaret den fremsatte Forespørgsel, maa det være mig tilladt at sige nogle Ord om det omtalte Referat. Jeg kan med Bestemthed modsige Beskyldningen for at have sagt, at „kun Kvinder“ med „Særeje eller Formue“ burde erholde Valgret. Naar imidlertid Referatet meddeler, at en af Talerne mente, at Kvinden ikke burde modtage en Valgret, der gøres afhængig af Skatteydelse, saa maa hertil siges, at det dog vilde være temmelig meget for Kvinden at forlange andre Betingelser end dem, der stilles for Mandens Vedkommende. Hidtil har skatteydende Kvinder

været aldeles uden Indflydelse paa Valgene, en Uretfærdighed, som man maa undre sig over har kunnet gennemføres indtil Dato.

Kan vi faa samme Betingelser som Manden, bør vi vist ikke klage. Til Slutning maa jeg udtale, at Begrebet „selvstændig“ forekommer mig saa let at definere, at jeg har været tilbøjelig til ikke at betragte det fremsatte Spørgsmaal som alvorlig ment. Det er derfor først efter gentagen Opfordring, at jeg har taget mig paa at besvare det.

23. 4. 1904.

Ellen Plum.

Den frie udstilling.

II.

Intet navn er i den grad knyttet til den frie udstilling som *Willumsens*. Hans urolige, evigt søgende ånd tumler sig her i fuldeste frihed fra den kådeste leg med farver til den inderligste fordybelse i emnet. *Willumsen* møder i år med en halv snes billeder i vandfarve, alle forestillende en ung kvinde, knælende, siddende, vandrende osv., med en baggrund af „Snedækte tinder i grævej“, „Mørke bjergkløfter i grævej“, „Snedækte bjerge i middagssolskin“ osv. med al den rigdom af farvenuancer, som disse alpevariationer kan give anledning til.

Ring møder med nogle genrebilleder fra landsbyen: „En spillemand“, „Landposten“, „Den gamle ved lågen“, hvoraf intet virker fængslende. „En spillemand“ forekommer tværtimod yderst kedelig; de lyttende børn står som livløse genstande. Der er et par småbilleder af *Peter Hansen*, der har interesse ved deres emne, nemlig: „Ung pige, der sliber rammer“ og „Forgylderske“. Det er Interierør fra værkstedet, hvor arbejderne er kvinder. Slige emner er ualmindelige på vore udstillinger. „Kunsten — det er livet“, hedder det så kønt; men ser vi på de årlige kunstudstillinger, da blir vi snart klar over, at der ikke kan menes det liv, hvor der arbejdes og lides — men at „leve bon“ er jo ogsaa at leve.

Erik Struckmann har sin specialitet, som står skarpt afgrænset mod udstillingens øvrige kunst; det er de dekorative billeder af sjællandske herregårde. I overvejende sort-hvidt blir der noget storslået over de gamle gårde, selv Holbergs gamle, hyggelige Tersløsegård blir ganske monumental.

Luplau-Jansens store billede med de dansende højskolepiger er, trods de lyse,